

Arrest

nr. 159 003 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat J. BEUTELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van het arrest vermelde bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting en aanvul lende belastingen (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013) en een schrijven dd. 22.02.2015 voor. De voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers blijkt uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij dat verzoekster naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag op 10 juni 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Gelet op deze vaststelling, beschikt verzoekster niet langer over het wettelijk vereiste belang bij de vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20.

Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling opgenomen in de bestreden bijlage 20 dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijf in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus is de verzoekende partij niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te

verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, kan de verwerende partij er niet meer naar teruggrijpen en dus kan de verzoekende partij niet gevolgd worden wanneer zij ter terechtzitting stelt dat zij om die reden nog wel belang heeft bij het bestrijden van de bevelscomponent.

2.2. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat hij niet zomaar het beroep onontvankelijk kan verklaren voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat hiertegen geen middel werd ontwikkeld. Immers betekent de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf, waartegen verzoekster wel een middel aanvoert, dat het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk zou worden. Ook al wordt er dus geen middel aangehaald tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zou deze beslissing toch omwille van voormelde reden vernietigd kunnen worden.

Dienvolgens dient de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota met opmerkingen, te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat bij beslissing dd 26.05.2015 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met referte 5805278 een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel het Belgisch grondgebied te verlaten ten laatste op 29.06.2015,

Dat deze weigering steunt op het gegeven dat onvoldoende en vooral niet recente gegevens werden voorgelegd van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon met name de heer [A.J.], zelfstandig kunstenaar, [...], van Belgische nationaliteit, wonende te [...], met wie betrokkene [M.] een contract van wettelijke samenwoning heeft afgesloten te Herentals op 29.04.2014 en met wie zij gedurende meer dan één jaar samenwoont,

Dat evenwel verhoogster niet de mogelijkheid werd geboden de bewijsstukken van de bestaansmiddelen van de heer [A.J.] aan te vullen en vooral te actualiseren,

Dat evenwel uit bijgevoegde genummerde, gedetailleerde en omvangrijke inventaris van stukken blijkt dat de heer [J.] niet alleen over riant beroepsinkomsten beschikt, maar dat hij eveneens eigenaar is, al dan niet in onverdeeldheid van verscheidene onroerende goederen in België,

Dat verhoogster bovendien onafgebroken en sedert 06.09.2005 op Belgisch grondgebied verblijft, zoals blijkt uit bijgevoegde historiek van adressen,

Dat zij tevens is aangesloten bij het Belgisch ziekenfonds der Christelijke Mutualiteiten.”

3.2. De Raad begrijpt uit bovenstaand betoog dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht zoals de verwerende partij het blijkens haar nota ook begrepen heeft.

3.3. Gelet op het minimale betoog van verzoekster en de vaststellingen in de bestreden bijlage 20 die steun vinden in het administratief dossier, kan de verwerende partij geheel gevolgd worden wanneer ze in haar nota opwerpt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens in het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, [...] en indien nodig haar aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. Verzoeker wordt geacht de voorwaarden te kennen die verbonden zijn aan de afgifte van de aangevraagde vergunning, in casu de verblijfskaart.

Daar de bewijslast in het kader van een aanvraag voor een langdurig verblijf op de aanvrager rust, kan van hem verwacht worden dat hij alle nuttige inlichtingen en stukken verschaft en is het bestuur, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, er geenszins toe gehouden

bijkomende stukken op te vragen wanneer blijkt dat de aangebrachte stukken niet volstaan of niet voldoende actueel zijn.

Waar verzoekster met haar verzoekschrift nog bijkomende bewijsstukken bijbrengt van de beroepsinkomsten waarover haar partner zou beschikken evenals van het gegeven dat haar partner (mede)eigenaar zou zijn van verscheidene onroerende goederen in België, laat verwerende partij gelden dat deze stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd om de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing te betwisten. Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment dat de beslissing werd genomen, kan het de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren.

Het gegeven dat verzoekster sinds 6 september 2005 onafgebroken in België verblijft en dat zij is aangesloten bij een ziekenfonds doet tenslotte geen afbreuk aan de vaststelling dat de Belgische partner van verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet voldeed aan de bestaansmiddelenvereiste zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.”

Het enig middel is niet gegrond.

Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen op basis van de stukken die zij nuttig acht ter ondersteuning daarvan, wat zij blijkens het administratief dossier ook gedaan heeft op 10 juni 2015. Dit gaat gepaard met de afgifte van een attest van immatriculatie waardoor, zoals reeds gezegd, het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de thans bestreden bijlage 20 minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA